

18 juni 199...

1

Het is voorbij.

Vakantie. Vakantie. Vakantie.

Strand. Zwemmen. Fietstochtjes met Gloria. En stroompjes warm, brak water tussen de rietstengels, tot aan je knieën in het water, op zoek naar visbroed, kikkervisjes, mosseltjes en insectenlarven.

Pietro Moroni zet zijn fiets tegen de muur en kijkt om zich heen.

Hij is twaalf jaar, maar hij lijkt jonger.

Hij is mager. Gebruind. Een muggenbult op zijn voorhoofd. Zwart haar, door zijn moeder zo goed mogelijk kort geknipt. Een wipneus en grote, reebruine ogen. Hij draagt een wit shirtje van het WK voetbal, een versleten spijkerbroek en van die doorzichtige rubberen waterschoenen waardoor je zwarte prut tussen je tenen krijgt.

Waar is Gloria? vraagt hij zich af.

Hij loopt tussen de druk bezette tafeltjes van bar Segafredo door.

Al zijn vrienden zijn er.

En allemaal zitten ze te wachten, ijsjes te eten, zoeken ze een schaduwplekje.

Het is snikheet.

Sinds een week lijkt de wind verdwenen, alsof hij verhuisd is, alle wolken heeft meegenomen en een enorme gloeiende zon heeft achtergelaten die je hersenen doen koken.

Het is elf uur 's ochtends en de thermometer geeft al zevenendertig graden aan.

De krekels tsjilpen als bezetenen in de pijnbomen achter het volleybalveld. En ergens, niet ver weg, moet een dood beest liggen, want bij vlagen ruik je een muffe lijklicht.

Het hek van de school is dicht.
De uitslagen zijn nog niet opgehangen.
Een lichte angst roert zich heimelijk in zijn buik, duwt tegen zijn
middenrif en beneemt hem de adem.
Hij gaat de bar binnen.
Hoewel het bloedheet is, zitten een heleboel jongetjes elkaar bin-
nen te verdringen rondom het enige videospel.
Hij gaat naar buiten.
Daar is ze!
Gloria zit op het muurtje, aan de overkant van de straat. Hij loopt
naar haar toe. Ze geeft hem een klap op zijn schouder en vraagt: 'Ben
je bang?'
'Een beetje.'
'Ik ook.'
'Hou toch op,' zegt Pietro. 'Jij bent over. Dat weet je best.'
'Wat doe je straks?'
'Weet ik niet. En jij?'
'Weet ik niet. Zullen we samen iets gaan doen?'
'Oké.'
Ze zitten op het muurtje en zwijgen, en hoewel Pietro enerzijds
bedenkt dat zijn vriendinnetje nog mooier is dan anders, in dat blau-
we badstof truitje, voelt hij anderzijds zijn paniek toenemen.
Als hij er goed over nadenkt weet hij dat hij niets te vrezen heeft,
dat alles uiteindelijk toch al beslist is.
Maar zijn buik denkt daar anders over.
Hij moet naar de wc.

Voor de bar is beweging.

Iedereen wordt wakker, steekt de straat over en dromt samen voor
het gesloten hek.

Italo, de conciërge, loopt met de sleutels in zijn hand naar het hek
en schreeuwt: 'Rustig! Rustig! Straks gebeuren er nog ongelukken.'

'Laten we gaan.' Gloria loopt naar het hek.

Pietro heeft het gevoel of hij twee ijsklontjes onder zijn oksels heeft.
Hij kan zich niet bewegen.

Intussen begint iedereen te duwen om naar binnen te kunnen.

Je bent blijven zitten! Een stemmetje.

(Wat?)

Je bent blijven zitten!

Het is zo. Het is geen voorgevoel. Het is geen vermoeden. Het is zo.

(Waarom?)

Omdat het zo is.

Sommige dingen weet je en dan heeft het geen enkele zin je af te vragen waarom.

Hoe had hij kunnen denken dat hij over was?

Ga maar kijken, waar wacht je nog op. Toe maar. Schiet op.

Hij doorbreekt eindelijk de verlamming en baant zich een weg tussen zijn klasgenoten. Zijn hart roffelt een razende mars onder zijn borstbeen.

Hij dringt voor. 'Laat me erdoor... Ik wil erdoor, alsjeblieft.'

'Rustig maar. Wat bezielt jou?'

'Rustig aan, idioot. Waar denk jij dat je naar toe gaat?'

Er wordt geduwd. Hij probeert langs het hek te komen, maar omdat hij kleiner is, duwen de groteren hem weer terug. Hij duikt in elkaar, glipt op handen en voeten tussen de benen van zijn klasgenoten door en passeert de versperring.

'Rustig! Rustig! Niet duwen... Kalm aan, verdom—' Italo staat naast het hek en zodra hij Pietro ziet, sterven de woorden in zijn mond.

Je bent blijven zitten...

Het staat geschreven in de ogen van de conciërge.

Pietro staart hem even aan en sprint dan als een razende naar de trap.

Hij rent met drie treden tegelijk de trap op en gaat de school binnen.

Achter in de hal, naast een bronzen borstbeeld van Michelangelo, hangt het prikbord met de uitslagen.

Er gebeurt iets gekks.

Er is iemand, ik geloof uit 2A, hij heet... ik weet zijn naam niet meer, die juist wegging en bleef staan toen hij me zag, alsof niet ik voor hem stond maar iets anders, ik weet niet, een marsmannetje, en die kijkt me nu aan en

stoot zijn buurman aan, die Giampaolo Rana beet, die naam weet ik nog wel, en hij zegt iets tegen hem en Giampaolo heeft zich ook omgedraaid en kijkt naar me, maar nu kijkt hij naar het prikbord en dan weer naar mij en hij praat met iemand anders die naar mij kijkt en nog iemand anders kijkt ook naar mij en iedereen kijkt naar mij en niemand zegt iets...

Niemand zegt iets.

Het groepje is uiteen geweken om hem door te laten naar het prikbord met de lijsten. Tussen twee vleugels van klasgenoten dragen zijn benen hem naar voren. Hij loopt naar het prikbord en blijft staan op een paar centimeter afstand ervan, terwijl er van achteren tegen hem aan wordt geduwd.

Lees.

Hij zoekt zijn groep.

B! Waar is B? Groep? 1B, 2B. Daar!

Het is de laatste rechts.

Abate. Altieri. Bart...

Hij laat zijn blik snel van boven naar beneden over de lijst glijden.

Een naam is rood geschreven.

Er is er één blijven zitten.

Ongeveer halverwege de kolom. Iets met een M, N, O, P.

Pierini is blijven zitten.

Moroni.

Hij knijpt zijn ogen dicht en als hij ze weer opendoet is alles om hem heen wazig en draaierig.

Hij leest de naam opnieuw.

MORONI PIETRO

NIET BEVORDERD

Hij leest nog een keer.

MORONI PIETRO

NIET BEVORDERD

Kun je soms niet lezen?

Hij leest nog een keer.

M-O-R-O-N-I. MORONI. Moroni. Mor... M...

Er dreunt een stem door zijn hoofd. *Hoe beet jij?*

(Hè, wat?)

Hoe beet jij?

(Wie? Ik...? Ik beet... Pietro. Moroni. Pietro Moroni. Moroni Pietro)

En daar staat Moroni Pietro. En vlak ernaast, in rood, in drukletters, in koeienletters: NIET BEVORDERD.

Dus het voorgevoel was terecht.

En toch had hij gehoopt dat het gewoon dat rotgevoel was dat hij altijd heeft als hij een toets moet doen en hij voor negenennegentig procent zeker weet dat het heel slecht is gegaan. Een gevoel dat altijd wel wordt teruggefloten, omdat hij weet dat dat microscopische ene procentje veel meer waard is dan de rest.

De anderen! Kijk naar de anderen.

PIERINI FEDERICO	BEVORDERD
BACCI ANDREA	BEVORDERD
RONCA STEFANO	BEVORDERD

Hij zoekt op alle andere papieren naar rood, maar alles is blauw.

Ik kan niet de enige van de hele school zijn die is blijven zitten. Juffrouw Palmieri had gezegd dat ik zou overgaan. Dat het wel goed zou komen. Dat had ze me bel—

(Nee.)

Daar moet hij nu niet aan denken.

Nu moet hij alleen maar weggaan.

Waarom hebben ze Pierini, Ronca en Bacci wel over laten gaan en mij niet?

Daar is hij.

De brok.

Een flits door zijn hoofd zegt hem: *Beste Pietro, je kunt je nu maar beter snel uit de voeten maken, je staat op het punt te gaan huilen. En dat wil je toch niet waar iedereen bij is?*

‘Pietro! Pietro! En?!’

Hij draait zich om.

Gloria.

‘Ben ik over?’

Het gezicht van zijn vriendin duikt op vanachter het drommende groepje.

Pietro zoekt Celani.

Blauw.

Net als alle anderen.

Hij zou het haar graag willen zeggen, maar het lukt hem niet. Hij

heeft een gekke smaak in zijn mond. Koper. Zuur. Hij haalt diep adem en slikt.

Ik moet overgeven.

‘Nou? Ben ik over?’

Pietro knikt.

‘O! Wat fijn! Ik ben over! Ik ben over!’ schreeuwt Gloria en ze begint iedereen om haar heen te omhelzen.

Waarom doet ze zo overdreven?

‘Jij? En jij?’

Geef antwoord, vooruit.

Hij voelt zich niet goed. Het lijkt wel of horzels zijn oor proberen binnen te dringen. Zijn benen voelen als pap en zijn wangen als vuur.

‘Pietro? Wat is er? Pietro!’

Niets. Ik ben blijven zitten, had hij willen antwoorden. Hij leunt tegen de muur en zakt langzaam op de grond.

Gloria baant zich een weg door de drukte en rent naar hem toe.

‘Pietro, wat is er? Voel je je niet goed?’ vraagt ze en ze kijkt naar de lijsten.

‘Ben je blijven zit—’

‘Ja...’

‘En de anderen?’

‘N...’

En Pietro Moroni realiseert zich dat iedereen naar hem staart en om hem heen staat, dat hij in die menigte de nar is, het zwarte schaap, en dat Gloria bij de andere partij hoort, bij al die anderen, en dat het hem niets, maar dan ook helemaal niets kan schelen dat ze met die bambi-ogen naar hem kijkt.

ZES MAANDEN EERDER

9 december

2

Op 9 december om tien voor half zeven in de ochtend, terwijl een storm van regen en wind over het platteland raasde, nam een zwarte Fiat Uno turbo GTI (overblijfsel van een tijdperk waarin je, in plaats van het basismodel, voor een paar lire meer een gemotoriseerde doodskist kon kopen die scheurde als een Porsche, zoop als een Cadillac en verfrommeld kon worden als een colablikje) op de Via Aurelia de afslag naar Ischiano Scalo en reed verder over een tweebaansweg die de moddervelden doorkruiste. Hij passeerde de sportvereniging en de loods van de landbouwcoöperatie en reed het dorp binnen.

De korte Corso Italia was bedekt met door water meegesleurde aarde. De affiche van schoonheidssalon Ivana Zampetti was door de wind afgerukt en midden op straat beland.

Er was geen hond te bekennen, behalve een kreupel mormel dat meer rassen in zijn bloed had dan tanden in zijn bek en tussen de rommel van een omgevallen vuilnisbak wroette.

De Fiat Uno reed erlangs, passeerde de neergelaten rolluiken van slagerij Marconi, de tabakswinkel annex parfumerie, de boerenleenbank, en bereikte zo het Piazza XXV Aprile, de dorpskern.

Papier, plastic zakken, kranten en regen joegen elkaar na over het stationsplein. De vergeelde bladeren van de oude palmboom in het midden van het plantsoen waren allemaal naar een kant omgebogen. De deur van het stationnetje, een vierkant, grijs gebouw, was dicht, maar het rode licht van de Stationsbar brandde, een teken dat die al open was.

Hij stopte voor het monument voor de gevallen van Ischiano

Scalo en bleef daar met draaiende motor staan. De rookkleurig getinte ruiten gunden geen enkele blik naar binnen.

Eindelijk ging met een metalig gekreun het portier aan de bestuurderskant open.

Eerst kwam *Volare* in de flamencoversie van de Gipsy Kings naar buiten, onmiddellijk gevolgd door een grote, stevige man met lange blonde haren, een kekke zonnebril en een bruin leren jack met een apache-adelaar van geborduurde kraaltjes op de rug.

Zijn naam was Graziano Biglia.

De man rekte zijn armen uit. Hij gaapte. Hij strekte zijn benen. Hij haalde een pakje Camel te voorschijn en stak er een op.

Hij was weer thuis.

De albatros en het kubusmeisje

Om te begrijpen waarom Graziano Biglia besloot juist op 9 december terug te keren naar Ischiano Scalo na een afwezigheid van twee jaar, moeten we even terug in de tijd gaan.

Niet lang. Zeven maanden maar. En we moeten een sprong maken naar de andere kant van Italië, naar de oostkust. Om precies te zijn naar het gebied dat de riviera van Romagna wordt genoemd.

De zomer begint.

Het is een vrijdagavond en we zijn in de Carillon del Mare (ook wel de Sok van Mario genoemd, vanwege de stank die de Casertaanse kok verspreidt), een goedkoop eethuisje aan het strand op een paar kilometer afstand van Riccione, gespecialiseerd in visgerechten en bacteriële gastro-enteritis.

Het is warm, maar vanuit zee waait een briesje dat alles wat draaglijker maakt.

Het eethuis is helemaal vol. Vooral buitenlanders. Duitse, Nederlandse stellen, noorderlingen.

En daar is Graziano Biglia. Hij leunt tegen de bar en drinkt zijn derde Margarita.

Pablo Gutierrez, een donkere jongen met ponykapsel en een geta-